

rachel amphlett

VYDĚŠENÁ K SMRTI

PRVNÍ PŘÍPAD KAY HUNTEROVÉ

DOMINO

Vyděšená k smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Amphlett

Vyděšená k smrti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

rachel amphlett

VYDĚŠENÁ K SMRTI

PRVNÍ PŘÍPAD KAY HUNTEROVÉ

DOMINO

SCARED TO DEATH

copyright © Rachel Amphlett 2016

Translation © Jitka Šišáková, 2022

The moral rights of the author have been asserted.

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *Scared to Death*
vydaného nakladatelstvím Saxon Publishing, Bournemouth 2016,
přeložila Jitka Šišáková

Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2022 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 41 626

Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová

Výtvarná redaktorka: Nikola Greplová

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Iveta Muchová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Polášková

Grafické zpracování obálky: Diana Delevová

Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-616-1

ISBN e-knihy 978-80-7498-623-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-624-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-622-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

KAPITOLA JEDNA

Yvonne Richardsová svírala v ruce papír. Už byl celý po-
mačkaný.

Přes modré linky někdo chvatně načmáral pár údajů.

„Přidej, Tony!“

„Jedu, jak nejrychleji umím,“ odsekl stísněně.

Jeho tón jí vehnal slzy do očí. Tony si odkašlal.

„Jak že se jmenuje ta ulice?“

Zvedla palec z papíru a všimla si, že se pod teplým prstem
trochu rozpil inkoust. Musela se hodně snažit, aby ty klikyhá-
ky rozluštila.

„Innovation Way.“

Papír měla nejdřív položený na kolenou, ale dala si ho blíž,
aby se přesvědčila, že to čte správně. I za normálních okol-
ností Tony hrozně škrábal, ale teď jí dalo práci to po něm vů-
bec přečíst – trásl se mu ruce, když dotyčný volal.

„Východní, nebo Západní část?“

„Západní.“

Odbočil předčasně, po pár metrech slepá ulice končila. Dupl na brzdu a oba se setrvačností zhoupili v bezpečnostních pásech.

„Ne, ne! Až ta příští!“

„Ale říkalas, že to je tahle!“

„Ne – povídala jsem Západní! *Západní* Innovation Way.“

Stiskl zuby, zaklel, prudce zařadil zpátečku, vycouval na hlavní a odbočil až na další křižovatce.

„Promiň.“

„To nic. Nic se nestalo. Omlouvám se.“

Nechala ruku klesnout zase do klína a pevně sevřela papír, aby ho náhodou neztratila, než dojedou na místo. Potlačila vzlyk.

Natáhl k ní ruku, ona ji stiskla a čekala, že v jeho dlani najde sílu.

Nenašla.

Potila se mu a chvěla stejně jako jí.

„Radši drž volant oběma rukama, Tony,“ zašeptala a stiskla jeho prsty.

Polkla a pohledem sklouzla k jeho opálené kůži.

Italské slunce mu pableskovalo i ve vlasech. Sama měla vlasy krepaté od vlhkého vzduchu a ve srovnání s ním byla úplně bílá. Když spolu vystoupili v pátek z letadla, dočista mu záviděla, jak zdravě vypadá.

Než dojeli domů.

Než zazvonil ten telefon.

Odtáhl ruku a zatočil kolem menšího kruhového objezdu.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

Yvonne odtrhla oči od papíru s adresou a upřela zrak z okénka.

Projížděli podél rozsáhlého průmyslového komplexu, který padl za oběť ekonomické recesi. Jen při okraji ještě živořilo pár menších provozoven. Budovy velkých podniků, okázale vystavěných ze skla a betonu v samém centru areálu, zely prázdnotou a jejich slepá okna vyčítavě shlížela do ztichlých ulic, jež je obklopovaly. Vítr občas smutně klepl omšelými cedulemi realitních agentur o drátěné pletivo plotu.

Původní pečlivě udržovaná parková úprava dávno zarostla bujným plevellem, z něž jakoby omylem trčelo pár zapomenutých palm.

Yvonne se zachvěla a odvrátila oči. Najednou vyjekla a rukou se pevně chytila područky.

Tony při vyjíždění z kruhového objezdu zavadil o obrubník. Vzápětí srovnal volant a dlouze vydechl.

Yvonne se pustila, sebrala papír, který spadl na podlahu, a na stěhně ho uhladila.

„Promiň.“

„To nic.“

Tony nebyl bůhvíjak dobrý řidič a Yvonne si uvědomila, že nejspíš ještě nikdy v životě nejel tak rychle. Za těch dvacet let, co jsou spolu, rozhodně ne.

Melanie jim už před nějakou dobou oznámila, že si organizaci oslav jejich výročí svatby bere osobně na starost.

„Bude to super!“ prohlásila tehdy.

Yvonne zamrkala a utřela si slzu.

„Dopadne to dobře,“ utěšoval ji Tony.

Neodpověděla a radši upřeně sledovala silnici před sebou.

„Jaké je to číslo?“

„Třicet pět.“

„Určitě?“

„Možná třicet šest.“

Tony zase tiše zasakroval.

„Je to určitě třicet pět.“

Auto výrazně zpomalilo a Yvonne bedlivě vyhlížela ven.

„Žádná čísla nevidím.“

„Dívej se pořádně.“

Zaclonila si oči před ostrým sluncem, co se odráželo od lesklých ploch, a snažila se zorientovat, kde přesně jsou.

Místy se na zdech a vchodových dveřích vyřádili mladí sprejeři. Typickými graffiti postříkali cedule s domovními čísly, ale i varovné tabule, že místo hlídají průmyslové kamery a ostraha se psy. Jenže ty už tam nejméně dva roky nikdo neviděl.

„Patnáct!“ vyhrkl Tony.

Prudce k němu otočila hlavu, ale on se pozorně díval svým okénkem a při tom jel krokem. Klouby na rukou mu úplně zbělely, jak křečovitě svíral volant.

Jak míjeli jednu chátrající budovu za druhou, cítila Yvonne hrozné sucho v ústech. Vší silou se snažila nemyslet na to, že tam někde drží Melanii jako rukojmí.

Když ji viděla před pěti dny naposled, měla na sobě jen tenký nátělník a džíny.

Před pěti dny.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

Minulý pátek večer u nich zazvonil telefon. Čtyři hodiny poté, co přijeli z letiště. Tony seděl na vysoké stoličce u baru v kuchyni, před sebou otevřenou láhev vína, v prstech skleničku červeného, a listoval novinami, které dostal zdarma v letadle. Yvonne hodila kabelku na bar a vzala si od něj druhou sklenku.

„Kde je Mel?“

„Ještě není doma.“

Yvonne pohlédla na hodinky. „Měla by si pospíšet, jinak přijde o večeři.“

Tony něco zabručel a dolil si víno. „Nejspíš někde lajdá s tou Thomasovic holkou.“

„S tou bych ji radši neviděla.“

„Jo, tak jí to řekni. Stejně s ní zase někam vyrazí.“

Pak je přerušil ten telefon a navždy jim změnil život.

Yvonne se naklonila k čelnímu sklu a opřela se o palubní desku. Pomalu projeli kolem dalších zamčených vrat. „Tady je to. To je ono!“

Tony zajel k chodníku a vypnul motor.

Slyšela jeho nervózní dech. Napadlo ji, jestli je i její dech tolik slyšet. Sama to nedokázala poznat – srdce jí bušilo tak silně, že jí v uších burácela krev.

Sáhl na kliku.

„Počkej,“ chytila ho za paži. „Co když ho tam ještě zastihneme?“

Tony se ohlédl. „Tři kilometry odsud jsme před chvílí nechali tašku s dvaceti tisíci,“ utrl se na ni. „Snad si nemyslíš, že tady bude čekat, aby nám poděkoval?“

Yvonne stiskla rty a zavrtěla hlavou.

„No tak vidíš.“

Odstrčil její ruku, protáhl si krk, jako by si dodával odvahy, a otevřel dveře.

Yvonne vystoupila hned po něm.

Když přišli k vratům, Tony vzal za řetěz, který byl provlečený drátěnými oky.

Oba konce mu zůstaly v rukou.

„Zámek je odemčený,“ řekla Yvonne.

„Přesně, jak říkal.“

Slyšela, že se do jeho hlasu vkrádá strach, který vystřídal odhodlaný tón, jímž se snažil mluvit od chvíle, kdy odjeli z domu.

„A řekl, kde –“

„Ano. Pojď za mnou.“

Podvědomě natáhla ruku, on ji uchopil a sevřel jí dlaň prsty. Vydali se spolu směrem k boční zdi budovy.

Dobře věděla, jak je ve skutečnosti vyplašený. Ani si nevzpomínala, kdy se naposledy drželi za ruce. Poslední dobou se k sobě chovali příkře a hádali se kvůli kdejaké hlouposti.

Melanie byla odjakživa tatínkova holčička a Yvonne se musela hodně ovládat, aby nežárčila.

Teď ji strašně chtěla zpátky.

Hned!

Spatřili svůj odraz v oknech budovy, která míjeli. Byla potažená zrcadlovou fólií, aby dovnitř nebylo vidět.

Zaklonila se a prohlédla si celý třípodlažní betonový monolit.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

Poslední nájemce po vyklizení areálu sundal i všechny firmenní nápisy. Zdi, původně natřené nabílo, získaly postupně našedlý odstín. Špína sváděla nerozhodný boj s graffiti. Omšelé cedulky označovaly evakuační plochy a nouzové východy, ale ty byly zatlučené prkny.

„Jak se dostaneme dovnitř?“

„Říkal, že jedny dveře budou otevřené.“

A skutečně, na konci budovy objevili bytelné ocelové dveře, které sice byly zavřené, ale visací zámek ležel opodál na popraskaném asfaltovém chodníku.

Tony sáhl po klice.

„Počkej.“

Zamračil se. „Proč?“

Polkla. „Neměl by sis něčím zakrýt ruku? Co kdyby tu policie hledala otisky?“

„Chci zpátky svoji dceru,“ vyhrkl, stiskl kliku a vstoupil dovnitř.

Yvonne ve dveřích zaváhala, pak se zhluboka nadechla a vešla za ním. Stejně jako Melanie měla i ona strach z uzavřených prostor. Když si představila tu hrůzu, kterou musela její dcera prožívat, když tu byla uvězněná, udělalo se jí špatně od žaludku.

Tony vytáhl z kapsy baterku, rozsvítil ji a Yvonne zamžourala do paprsku světla, kterým ji oslnil. Sklonil baterku a světlo dopadlo na vyřazený kancelářský nábytek. Odvrátila oči a snažila se zase přivyknout okolnímu šeru. Ostře to tam páchlo krysím trusem a vlhkostí, jak děravou střechou dovnitř pršelo. Chtělo se jí zvracet, ale přemohla to.

Tony mezitím pospíchal ke dveřím, které vedly z opuštěné kanceláře do chodby, jež se táhla po celé délce budovy.

Odtamtud se vydal vlevo a stále si svítil na cestu baterkou.

Na konci chodby je čekaly dvoukřídlé dveře.

Opřela se do nich.

Bez potíží se otevřely a Yvonne si oddychla. Jenže vtom se dveře za nimi zase zaklaply a jí naskočila husí kůže. Otočila se, znovu stiskla madlo, protože se vyděsila, že se nedostanou zpátky.

Východ se opět snadno otevřel.

„Zavírá se to automaticky,“ řekl Tony a ukázal na horní zárubeň. „Tak pojď honem.“

Yvonne se kousla do spodního rtu, ale poslechla. Rukama si tiskla hrudník. „Co tady dřív bylo?“

„Biologické laboratoře. Vzpomínáš na ty demonstrace před radnicí?“

Nejdřív se nemohla rozpomenout, ale pak se otřásla hrůzou. „Tady probíhalo testování na zvířatech?“

Neodpověděl, jen kývl a přejel baterkou po stěnách.

Před více než deseti lety se sem nastěhovala jedna evropská firma, která prováděla pokusy na zvířatech, a to i přesto, že lidé už týdný před plánovanou akcí doručili místním úřadům protestní petici s několika tisíci podpisů.

Podél jedné zdi byla hliníková koryta a nad nimi špinavé bílé dlaždičky. Na další zdi visely skříňky. Pod nohama jim křupalo rozbité sklo.

Podlahu pokrývala dlažba, která odrážela jejich kroky. Byla mírně zkosená a Yvonne se po ní v podpatcích špatně šlo.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

„Co je to s tou podlahou?“ zeptala se nejistě.

„Je šikmá kvůli odtoku,“ řekl Tony a ukázal na široký kanál s mříží uprostřed místnosti. „Veškerá voda stéká rovnou tam.“

Šel dál a rukou šátral po kachličkách.

„Kde je, Tony?“

Yvonne se podvědomě přikrčila, jak uslyšela ozvěnu svého hlasu, odrážející se od hladkých stěn. Srdce se jí sevřelo hrůzou.

„Řekl mi, že bude někde tady,“ pronesl Tony a dál šátral po dlaždičkách na zdi. „Třeba je tu nějaký tajný východ.“

Yvonne zatajila dech. „Slyšels?“

„Co?“ Prudce se otočil. „Co?“

„Pst!“ zvedla prst.

Melanie nebyla moc vysoká. Na svůj věk byla hodně hubená a měla úzká ramena i boky. Yvonne se vždycky divila, jak to, že si její dcera ještě nikdy nic nezlomila – působila tak křehce, jako by ji mohl odfouknout i vítr.

„Tony?“ Ukázala na mříž kanálu uprostřed vykachlíkované podlahy.

Celý bledý se zadíval na stejné místo. Poklekl a prostrčil prsty mřížkou. „Nic tam nevidím.“

Yvonne se přikrčila, vsunula prsty do mřížky a podívala se na něj. „Až řeknu tři.“

Zatáhli a ocelový kryt se mírně nadzdvihl. Pravá hrana zůstala o něco výš než levá.

Tony si přehmátl a znovu pevně stiskl. „Ted.“

Mříž odklopili a pod ní spatřili temnou díru.

rachel amphlett

Yvonne se nad ni naklonila. „Je tam žebřík.“

Když jí posvítíl dovnitř, napínala oči, ale nedokázala rozpoznat, co vlastně vidí.

Vtom Tony vykřikl a jeho zoufalý hlas se rozlehl celou laboratoří.

KAPITOLA DVĚ

Seržantka Kay Hunterová se jen tak tak chytla madla dveří spolujezdce, protože konstábl Ian Barnes bral levotočivou zatáčku smykem.

„Před dvaceti minutami to nahlásila hlídka,“ řekl, srovnal volant a sundal nohu z plynu. „A protože jsme nejblíž, tak hádej co?“

„Co?“

„Pohoda skončila.“

Kay se jeho poznámce jen ušklíbla.

V dálce se objevil stříbrný sedan a dva policejní vozy. Na jednom ještě blikaly majáky a dveře u spolujezdce byly otevřené.

„Už je tady patolog,“ konstatovala a v duchu děkovala policistům, kteří na místo dorazili jako první, že disciplinovaně plní svoje povinnosti.

„Až doteď měl klidný den,“ poznamenal Barnes.

Než pomalu dojel k zaparkovaným vozům, prošli si spolu oba detektivové Barnes a Hunterová základní zjištěná fakta.

„Na policii volal otec. Podle dispečinku byl v telefonu hysterický. Našli s manželkou svoji sedmnáctiletou dceru Melanii v kanálu v jedné z těchhle budov.“

„Jak se tam dostala?“

„Byla unesena – před pěti dny.“

Kay si povzdychla. „Sakra, škoda, že to neohlásili.“

Barnes jen něco zabručel.

I přes výhrůžky únosců se totiž ve Spojeném království dařilo mnoho únosů objasnit, hlavně díky neúnavnému vyšetřování a dobře utajené policejní práci, která vyžadovala naprosté vyloučení médií.

Konstábl zabrzdil za jedním z policejních vozů a Kay se pustila madla.

Vystoupila a představila se dvěma uniformovaným mužům. Vedle nich stáli asi padesátiletí manželé a v očích měli nepředstavitelnou hrůzu.

Starší policista udělal krok vpřed. „Seržant Davis. Byli jsme na místě činu jako první.“

Kývla a odvedla si ho o kus dál od budovy, aby byli z doslechu.

„Dceru našli přímo oni?“

Přítakal. „Stala se obětí únosu, zatímco oni dva byli na dovolené,“ vysvětloval. „Asi před hodinou zaplatili výkupné a únosce je vyzval, aby si sem pro dceru přijeli. Našli její tělo v kanále pod bývalou laboratoří.“

Kay pohlédla ke stříbrnému autu. „Patologa jste zavolali vy?“

VYDĚŠENÁ K SMRTI

„Ano. Přijel deset minut před vámi.“ Ukázal palcem za sebe. „Zrovna je uvnitř.“

„Neměli jste možnost ji zachránit?“

Sklopil oči a zavrtěl hlavou. „Je to ošklivý pohled. Dívka visí v kanále za krk.“ Zasmušil se. „Zatím se nám nepodařilo úplně přesně zjistit, na co všechno rodiče sahali. Každopádně odsunuli kryt kanálu, když se k dceři pokoušeli dostat. My jsme se zatím ničeho nedotýkali a zajistili místo činu. Rodičům jsme vzali otisky prstů, aby je mohli v laboratoři odlišit od ostatních.“

„Výborně, děkuji.“ Kay se obrátila k druhému detektivovi, který k nim mezitím přišel. „Iane, ty si promluv s otcem, já si popovídám s matkou.“

„Dobře,“ přikývl Barnes a zamířil k manželům.

Za pár okamžiků se i Kay vydala stejným směrem a oslovila matku oběti. „Yvonne Richardsová?“

Žena kývla.

„Jsem detektiv seržantka Kay Hunterová. Je mi nesmírně líto, co se stalo vaší dceři. Bohužel vám musím položit několik otázek.“

Žena vrhla pohled na manžela, který už mluvil s Barnesem. Podíval se na ni, přikývl a otočil se zase k detektivovi.

Po tváři se jí skutálela slza, ale snad si toho ani nevšimla. Kay se musela držet, aby ji rozrušené matce soucitně neutřela.

Místo toho obrátila list v poznámkovém bloku a tichým hlasem se začala ptát.

„Paní Richardsová, když váš manžel volal tísňovou linku, říkal, že Melanii unesli před pěti dny. Proč jste to neoznámili policii hned?“

Žena sotva slyšitelně vzlykla a sepjala ruce.

„My jsme vůbec nevěděli, že je pryč. Byli jsme v Evropě. A když... když jsme se v pátek vrátili, tak teprve volal. Řekl, že jestli kontaktujeme policii, tak ji zabije. A že ji nejdřív zná-silní a my to budeme muset poslouchat.“ Odmlčela se a rukama si zakryla ústa. „Vytrhla jsem Tonymu telefon z ruky a prosila toho muže, ať ji pustí, ale on mi jen řekl, že jsme mu asi špatně rozuměli. A pak jí něco udělal a ona začala křičet.“

Kay se poočku podívala na Barnese, který mluvil s Tonym Richardsem. Se zachmuřenou tváří sledovala, že přidržuje Tonyho za paži a snaží se ho uklidnit.

„Moc se omlouvám,“ pohlédla zpátky na Yvonne, „že se vás musím dál vyptávat.“

Žena mávla rukou. „Já vím, já vím. Panebože...“

Hlasitě popotáhla, vzala si od Kay papírový kapesník a vysmrkala se.

Kay chvíli počkala a pak pokračovala.

„Tušíte, proč Melanii unesli?“

Yvonne zavrtěla hlavou. „Nejsme nijak bohatí,“ vypravila ze sebe. „I když to tak může někomu připadat. Tony nepracuje. Moje firma docela prosperuje, a tak zůstal v domácnosti.“ Polkla. „Připadalo nám jako dobré řešení, že Mel není doma sama, když přijde odpoledne ze školy.“

„Co po vás únosce požadoval?“

„Dvacet tisíc liber.“

Kay nehnula brvou, údaj si poznamenala a k němu připsala otazník.

„Kdy jste je měli přinést?“

VYDĚŠENÁ K SMRTI

„Dnes.“ Yvonne svažila obočí. „Dal nám přesné instrukce – měli jsme peníze odevzdat mezi půl sedmou a sedmou hodinou ranní.“

„Jak jste mu je měli předat?“

„V bublinkové obálce,“ řekla Yvonne. „Chtěl, abychom je vložili do poštovní schránky v ulici Channing Lane – jak vede tady za průmyslovým areálem.“

„Do schránky?“

„Ano, ale tak, aby kousek trčel ven.“ Yvonne se zachvěla. „Musel to udělat Tony. Mně se příliš trásl ruce a bála jsem se, že by mi tam spadla obálka celá, a co bychom si pak počali?“ Kay se otočila na policistu, který stál nejbliž.

„Sedněte do auta a zajistěte to místo. Víte, co máte dělat, tak jedte.“

Muž neváhal, zavolal na kolegu, rozběhli se k autu, zapnuli majáky, vzápětí zakvílela siréna a vyrazili.

Kay je pár okamžiků sledovala a pak se obrátila zase k Yvonne. „Co bylo dál?“

„Odjeli jsme, jak nám nařídil. Museli jsme zaparkovat u knihovny v Allingtonu. Zavolal nám, že si vyzvedl peníze, a dal nám adresu, kde jsme měli najít Mel. Povádal, ať si pospíšíme, protože Mel nezbývá moc času.“

Prerušil je příjezd vozu s hlučným motorem. Kay se otočila a uviděla dodávku s tmavými okny, která nejprve zabrzdila vedle neoznačeného policejního vozu, pak prudce zacouvala a zastavila u otevřených vrat biologických laboratoří.

Řidička vystoupila a zamířila k bočnímu vchodu do budovy.

Z něj jí vyšel naproti technik v ochranné kombinéze a něco si tlumeně povídali.

„Kdo to je?“ zeptala se roztřeseně Yvonne.

„Šéfka výjezdové skupiny pro ohledání místa činu,“ vysvětlila jí Kay. Odvedla Yvonne dál od budovy a otočila se tak, aby zdrcená žena stála k oběma zády.

Netrvalo dlouho, otevřely se postranní dveře dodávky a vystoupil celý tým. Byli rychlí a dokonale sehraní.

Kay najednou šklubla hlavou, protože Barnes opodál vykřikl.

„Zavolejte sanitku!“

Vytřeštila oči, protože Tony Richards se právě poroučel k zemi. Barnes ho popadl za paži, zachytil ho a opatrně položil na chodník.

Kay nezaváhala. Vyťukala na mobilu číslo tísňové linky, rychle diktovala operátorce všechny údaje a současně chválala k nebohému muži. Yvonne pospíchala za ní.

Doběhly k Tonymu současně.

„Co se stalo?“

Barnes si k němu přidřep, uchopil ho za zápěstí a přiložil mu na tenkou kůži ukazováček. „Bolesti na hrudi.“

„Ach bože, Tony!“

Yvonne Richardsová si klekla na zem vedle manžela a popadla ho za druhou ruku. Byl úplně sinalý.

Zasténal, zavřel oči a hlava mu bezvládně klesla stranou.

Kay mu prudce roztrhla košili, až se knoflíky rozlétly po asfaltu. Zatnula ruku v pěst a prudce udeřila muže do prsou.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

Barnes se nad něj naklonil, opatrně mu narovnal hlavu, přidržel mu ji v rukou a kývl na Kay.

Začala mu jednou dlaní přitisknutou přes druhou provádět masáž srdce. Usilovně mu stlačovala hrudník, až jí mezi lopatkami vyrazil pot, ale ani po několika minutách muž nereagoval.

„Nechceš vystřídat?“

„Nechci,“ odtušila.

V duchu zaklela.

Tony Richards nevypadal jako nemocný člověk, ale šok dovede s každým zamávat.

Tak znovu, musí zůstat klidná. Nesmí jeho ženu vyděsit ještě víc, než už je.

„Já to teď na chvíli vezmu, seržo.“

Barnes do ní jemně šťouchl a ona vděčně couvla.

Tony za chvíli zasténal a zachvěla se mu víčka.

„Tony!“

Yvonne Richardsová Barnese odstrčila a prudce muže objala.

„Paní Richardsová, prosím!“ jemně ji odtáhl Barnes. „Nechte ho, ať může dýchat.“

Ozvaly se sirény, za rohem vyjela sanitka a Kay vstala.

Pospíchala jí naproti a ukazovala, kudy mají projet k pacientovi. Pak čekala, než si natáhnou přes záchranářskou uniformu ochranný oblek, rukavice a plastové návleky na boty, aby náhodou neznečistili místo činu.

Rozběhla se a za ní po betonu rachotila kolečka nosítek. Z toho zvuku jí úplně trnuly zuby.

Zůstala nablízku, dokud zdravotníci nezkontrolovali Tonyho základní životní funkce. Přitom si dávali tiché pokyny. Ten starší pak vstal a pokynul Kay, aby šli kousek stranou, mimo doslech Yvonne.

„Musíme ho odvézt,“ řekl. „Vedli jste si skvěle, ale musíme ho vzít do nemocnice. Jakékoli prodlení by mohlo být riskantní.“

Kay zdvihla obočí. „Řekli vám, co se tady stalo?“

Záchranář přitakal. „Dáme vědět nemocnici, o co jde, a požádáme je, aby vás informovali.“

Kay mu podala vizitku. „Děkuju. A teď jďte.“

Během pár minut naložili Tonyho na nosítka a odvezli k sanitce.

Kay se rychle vrátila k Yvonne Richardsové, kterou mezitím chlácholil policista. Rukou si zakrývala ústa a zoufale se za manželem dívala.

Ohlížela se střídavě přes rameno k průmyslové budově, kde bylo nalezeno tělo její dcery, a zase zpátky k sanitce.

Kay k ní přistoupila a pohládila ji po ruce.

„Jděte s manželem. Já tu zůstanu s vaší dcerou.“

Žena se na ni zprvu nechápavě podívala, ale vzápětí se potvrdilo, že to bylo správné rozhodnutí. Yvonne také potřebovala do nemocnice, protože se dalo čekat, že i na ni dolehne šok a mohou se dostavit zdravotní komplikace.

„Jděte tady s tímhle pánem,“ pobídla ji znovu. „Vezme vás do nemocnice spolu s manželem.“

Jeden ze záchranářů se jí ujal a nasměroval ji k čekající sanitce. Modré majáky ozařovaly zdi laboratoří.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

Yvonne ještě stihla Kay stisknout ruku.

„Děkuju vám,“ zašeptala a už pospíchala k zadním dveřím ambulance, aby byla nablízku manželovi.

Kay zaklapla notes, zastrčila ho do kabelky, stáhla si ze zápěstí gumičku a sepnula si polodlouhé blondaté vlasy do culíku.

„Tak a teď se podíváme, cos jí udělal, ty hajzle,“ zamumlala si pro sebe.

KAPITOLA TŘI

Kay si u vchodu odložila kabelku na zem a podepsala se hlídkujícímu policistovi na seznam přítomných osob, připevněný skřipcem k plastové podložce křiklavé barvy.

Roztrhla zapečetěný sáček s plastovými návleky a ochrannou kombinézou, který jí podal technik. Přidržela si neposlušný pramen vlasů a natáhla si přes hlavu kapuci.

„Běžte vlevo touto chodbou,“ informoval ji policista a ukázal jí směr. „Na konci chodby projděte dveřmi.“

„Děkuji.“

Navlékla si rukavice a vstoupila na pás folie, která kryla dlaždice na podlaze, aby se nezneškodnotily stopy na místě činu. Její kroky se v prázdné chodbě rozléhaly a doprovázelo je šustění igelitu.

Přestože k ní otevřenými dveřmi doléhaly hlasy, stejně ji trochu zamrazilo v zádech.

VYDĚŠENÁ K SMRTI

Zvenčí se laboratoře nijak nelišily od jiných opuštěných budov ze skla a betonu v celém areálu. Kdysi chloubou moderní industriální zástavby teď byla omšelá a zanedbaná.

Uvnitř na ni ještě dýchla atmosféra z doby, kdy provoz fungoval.

Kay odvracela oči od vybledlých cedulí s bezpečnostními pokyny a snažila se nemyslet na to, jaké pokusy se tu zřejmě prováděly.

Přišla ke dveřím na konci chodby, jejichž obě křídla byla nyní otevřená dokořán, aby umožnila volný průchod členům vyšetřujícího týmu.

Na prahu se zastavila a místo činu si nejprve prohlédla vcelku.

Celá místnost byla od podlahy až ke stropu obložená světlými kachličkami, na nichž ulpívala stará špína. Působilo to tam jako v cele. Nevedly odtud jiné dveře, než kterými právě vstoupila.

Koryta byla odpojena od přívodu vody a ze zdi trčela jen zaslepená kolena trubek.

V místnosti to kovově páchlo nezaměnitelnou směsí moči a výkalů. Znechuceně nakrčila nos.

Technici tu umístili dva reflektory na trojnožkách a podlahu pokrýval igelit.

Forenzní patolog Lucas Anderson se hrbil spolu se dvěma kolegy u velkého otevřeného kanálu uprostřed, ukazoval jim různé detaily a rozdával pokyny. Vedoucí týmu pro ohledání místa činu se otáčela a blesk z jejího foťáku vždycky zaplavil část prostoru prudkým světlem.

Pak kousek poodstoupila a přestala stínit Lucasovi a jeho týmu. V rukavicích stále držela fotoaparát. Všimla si Kay a pokynula jí.

„Pojďte dál,“ vyzvala ji.

Lucas se také otočil. „Dobré ráno, seržantko.“

„Zdravím vás, Lucasi.“ Kývla na šéfkou forenzního týmu. „Díky, Harriet.“

Kay si držela značný odstup od kritických míst a přiblížila se k Lucasovi oklikou podél stěn laboratoře. Teprve když stanula vedle něj, odvážíla se nahlédnout do kanálu.

Dobře věděla, že teď nemá smysl se na nic ptát. Lucas s Harriet jí všechno řeknou, až situaci vyhodnotí. Zásadně nespekulují.

Ze všeho nejdřív si všimla příček kovového žebříku. Na čtvrté odshora viděla uvázaný uzel a od něj vedlo napnuté lano dolů do černé tmy.

O příčku výš byly kolem svislých tyčí žebříku omotané tenčí, poničené provazy a jeden z nich byl potřísněný krví.

Patolog dopověděl něco svým dvěma asistentům a vstal. „Chvilí nám to tady bude trvat,“ řekl. „Uškrtila se na smyčce přivázané k žebříku. Ruce měla v daný okamžik přivázané nad hlavou k postranicím žebříku u třetí příčky. Do určité doby se mohla opírat nohama o příče vespod.“

Kay se zachmuřila. „Do určité doby?“

Patolog pokýval hlavou a ukázal na předměty vedle kanálu. „Zdá se, že pachatel chtěl znásobit její hrůzu,“ řekl a oči mu plály zlobou. „Od toho kanystru s motorovým olejem vede do kanálu hadička, ze které odkapával olej přímo na žebřík.“

VYDĚŠENÁ K SMRTI

„Takže jí ujely nohy?“ Kay přistoupila trochu blíž.

„Nakonec ano,“ řekla Harriet. „Kolem krku jí navlékl smyčku, ruce měla připoutané k žebříku. O zbytek se postaral olej.“

Kay se nahnula nad kanál. „Tam dole... je kamera?“

„Ano.“ Harriet si přidřepa a pokynula jí, ať se podívá blíž. „Je to taková malá kamerka, kterou používají třeba cyklisti. Drobná a lehká.“

„Takže si ji natáčel?“

Harriet přikývla. „Teď nesvítí nahrávací kontrolka, takže ji patrně ovládá dálkově. Řeknu technikům, ať to co nejdřív prozkoumají.“

„A kde si to promítal? Na počítači? Předpokládám, že sem si pro záznam asi nechodil.“

„Přesně tak. Možná používal aplikaci v mobilu.“

Kay si povzdychla. Vstala, jednou nohou nakročila blíž a s rukama za zády opatrně nahlížela do zejícího otvoru.

Dívčín krk byl vykroucený do nepřirozeného úhlu a tvář zakrývaly prameny kaštanově hnědých vlasů.

Kay polkla, ale odolala pokušení uvolnit si límeček u krku rukou v gumové rukavici. „Jak dlouho to trvalo?“

„Dáme vám vědět, ale pro jistotu se zeptejte rodičů, v kolik hodin dostali adresu a jak dlouho jim trvalo sem dojet – to nám pomůže.“

„Jasně.“

Uslyšeli z chodby rychlé kroky, všichni se otočili a Lucas se zamračil.

„Proč nejde po igelitu?“ zavrčel.

Ve dveřích se objevil Barnes ve špatně navlečené kombi-néze, jak se do ní chvatně nasoukal. Na ruku měl rukavice a v jedné držel mobil, kterým na Kay mávl.

„Zrovna volali z nemocnice! Tony Richards při příjezdu do nemocnice zemřel.“

KAPITOLA ČTYŘI

Kay rázně kráčela přes parkoviště k zadnímu vchodu policejní stanice.

Barnes máchl kartou přes panel čtečky na zdi, podržel Kay dveře a zase ji rychle předběhl. Prošel chodbou až k několika schodům, po nichž vystoupili do velké společné kanceláře.

Kolem jejího pracovního místa, kde se shromáždil zbytek týmu, vládla vzrušená atmosféra.

Detektiv inspektor Devon Sharp už jí krácel naproti.

Byl o pět let starší, původním povoláním voják. Díky působení v armádě chodil zpříma jako na přehlídce a všechny úkoly plnil důsledně a seriózně, což Kay vysoce oceňovala od prvního dne, kdy nastoupila na městskou policejní stanici.

„Kterou místnost máme na případ přidělenou?“

„Zabral jsem Invictu,“ řekl, „ale nejdřív bych s vámi rád prohodil pár slov u sebe, pokud by vám to nevadilo.“

Kay pokynula Barnesovi, ať jde zatím napřed, a následovala Sharpa do samostatné buňky na protější straně společného pracoviště.

Jak procházela kolem stolů v části vyhrazené detektivům, přejela pohledem stohy ležster, které představovaly živé kauzy v různých fázích vyšetřování a řešení. Kousek od Sharpovy kanceláře se dva starší konstáblové hlasitě, ale dobromyslně dohadovali o gól z nějakého nedávného utkání.

Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře, takže zbytek fotbalové konverzace už neslyšela, a posadila se na židli ke stolu proti Sharpovi.

Počkal, až se usadí, a se sepjatýma rukama se naklonil blíž.

„Dobrá práce na místě činu. Předpokládám, že Harriet a Lucas tam ještě jsou?“

Přitakala. „A ještě nějakou dobu budou.“ Vylíčila mu, co všechno se tam stalo a jak předala velení šéfce skupiny pro ohledání místa činu, jakmile tam přijela.

Sharp souhlasně zamručel. „Harriet je dobrá vyšetřovatelka,“ souhlasil. „Jak to dopadlo s tím otcem, Tonym?“

„Během výslechu na místě zkolaboval. Zahájili jsme nepřímou masáž srdce, na kterou pozitivně zareagoval, a mezi tím přijela záchranka. Jeho žena Yvonne odjela do nemocnice s ním. Když jsme byli s Lucasem a Harriet u kanálu, kde bylo nalezeno Melaniino tělo, oznámil nám konstábl Barnes, že mu volal policista, který Yvonne doprovázel, a informoval ho, že Tony při příjezdu do nemocnice zemřel.“

„Šmarjá, to se nám to zamotalo.“ Sharp si rukou projel krátce střižené hnědé vlasy. „Co Yvonne Richardsová?“

VYDĚŠENÁ K SMRTI

„O ní zatím oficiální zprávy z nemocnice nemáme. Doprovázející policista nám jen sdělil, že si ji tam doktoři chtějí nechat na pozorování. Před půlhodinou tam dorazila kolegyně z oddělení pro práci s rodinami. Veškeré poznatky má přednostně hlásit Barnesovi.“

„Dobře. Jakmile se něco dozvíte, dejte mi vědět. Matku potřebujeme pochopitelně vyslechnout co nejdříve znovu, jakmile to půjde, ale budeme improvizovat podle situace.“

„Kdo všechno na tom bude pracovat?“

Sharp se zvrátil dozadu a opřel se. „Vy, Barnes a Carys Milesová – ještě na takovém případě nedělala, ale je pracovitá a myslím, že bude dobrou posilou týmu.“

„Souhlasím.“

„Budeme mít ještě k ruce dva policisty na pomoc s administrativou a se shromažďováním doličných předmětů.“

„Dobře.“

Dva kolegové, kteří obstarají papírování, uvolní detektivům ruce k důležitější práci.

„A je tu ještě něco,“ řekl Sharp s významným pohledem.

Tázavě na něj zpod ofiny pohlédla. „Ano, šéfe?“

„Případ si bere pod osobní patronát detektiv šéfsínspektor Angus Larch. Příkaz shora. Omlouvám se.“ Ukázal na hromadu papírů na stole. „Vedení se obává, co nastane, až to vyslídí novináři, a tak chtějí všechno hned od začátku monitorovat.“

Tiše zaklela a Sharp zvedl obočí.

„Je to problém, Hunterová?“

„Ne, šéfe. Pro mě určitě ne.“

Zakřenil se. „Tak jdeme na to.“

KAPITOLA PĚT

Kay se cestou od Sharpa stavila u svého původního stolu, sebrala zápisník, láhev s vodou a náhradní propisku a zamířila ke dveřím. Prošla chodbou až do vyhrazené společné kanceláře, kterou jim přidělili pro práci na tomto konkrétním případu.

Počítačové oddělení nechalo před několika lety upravit všechny analytické kanceláře tak, aby v nich byl dostatek elektrických, síťových i telefonních zásuvek a nic nebránilo odsud vést i značně náročná vyšetřování.

Ian Barnes a Carys Milesová už si tu srazili stoly k sobě, zatímco mladý policejní konstábl Gavin Piper se nakláněl přes ten svůj a zapojoval počítače, které měly záhy propojit tým s centrální policejní databází ministerstva vnitra.

Carys k nim přestoupila před půlrokem z policejní stanice v Thames Valley a podle všeho si tu budovala dobrou pozici. Nebylo jí ještě ani třicet. Tmavohnědé vlasy rámovaly srdco-

VYDĚŠENÁ K SMRTI

vitý obličej se zelenýma očima, kterýma uměla doslova provrtávat i nejzatvrzejší podezřelé. Kay cítila, že tahle dívka má před sebou slibnou budoucnost.

S Piperem dosud nepracovala, ale Barnes ano, a tak věděla, že mladý konstábl se pilně učí na zkoušky, aby už se stal také detektivem. Kvůli vyšisovaným hnědým vlasům vypadal Piper trochu jako zálesák a Kay připadalo, že kdyby něco, tak zrovna s ním bude v bezpečí. Od chvíle, co nastoupil, už se za jeho širokými rameny na stanici ohlédla nejedna sekretářka, ale on si své soukromí pečlivě střežil a zájmu si nevšímal.

Kay se ve dveřích na okamžik zarazila. Na jednu stranu už prožívala vzrušení z nového vyšetřování, ale na druhou stranu musela pořád myslet na Melaniinu matku, a to ji hodně tížilo. Už jen kvůli ní musí zjistit, kdo je zodpovědný za smrt její dcery a manžela.

Příštích několik hodin bude kritických a Kay si uvědomovala, že šéfinšpektor Larch bude tlačit na celý tým, aby hezky rychle předložil výsledky.

Za sebou uslyšela kroky, ohlédla se a ustoupila ze dveří, aby mohl Sharp projít.

„Jak jsme na tom?“

„Můžeme začít.“

Postavila láhev s vodou na stůl u dveří, vedle položila zápisník a propisku a zamířila k bílé tabuli, kterou mezitím nachystala konstábl Debbie Westová.

„Dobré ráno, seržantko,“ pozdravila ji uctivě Debbie.

„Dobré ráno. A říkejte mi, prosím, Kay. Sehnala jste všechno, co budeme potřebovat?“

„Ano. Sekretářka sem před půlhodinou nanosila kancelářské potřeby,“ řekla Debbie a odhrnula si patku z očí. „A teď honím ajťáky, ať nám sem šoupnou ještě jednu tiskárnu.“

„Výborně.“

V přihrádce pod tabulí ležely barevné fixy a stěrka.

Kay ovšem odložila filcovou stěrku na pracovní desku, která se táhla po celé délce kanceláře. Dokud nebude případ uzavřen, nic se tady mazat nebude.

Bylo to jedno z pravidel, které jí vštípil Sharp, a Kay se jím řídila.

Vstoupil šéfinspektor Larch a Kay doufala, že se jí daří udržet nevzrušený výraz ve tváři.

Takhle nablízko se potkali poprvé od chvíle, kdy musel úřad vnitřní kontroly stáhnout veškerá obvinění, která proti Kay vznesl. A Kay si nebyla jista, jak se k ní Larch teď bude chovat.

Změřil si ji pohledem a stiskl zuby. Pak si prohlédl zbytek týmu, který se mezitím shromáždil před tabulí. Vybral si stolek nedaleko dveří, odstrčil papíry ke straně, napůl se posadil na jeho hranu, překřížil nohy a založil si ruce na prsou.

Kay zhluboka vydechla, zamrkala a uvolnila sevřené pěsti.

Přestože se celá záležitost uzavřela téměř před čtyřmi týdny, stále z jeho strany cítila nepříjemnou nedůvěru. Bolely ji i řeči, které se tehdy na stanici šířily. Složitou situaci, v níž se ocitla, pochopitelně někteří využívali proti ní.

Aspoň si ujasnila, na koho se může spolehnout a kdo celou dobu věřil v její nevinu.

„Soustřed se na případ,“ nabádala se v duchu.